

På Memphis station

AF Johs. V. Jensen

Halvt vaagen og halvt blundende
slået af en klam Virkelighed, men endnu borte
i en indre Gus af danaidiske Drømme
staar jeg og hakker Tænder
paa Memphis Station, Tennessee.
Det regner.

Natten er saa øde og udslukt
og Regnen hudfletter Jorden
med en vidløs, dunkel Energi.
Alting er klægt og uigennemtrængeligt.

Hvorfor holder Toget her Time efter Time?
Hvorfor er min Skæbne gaaet i staa her?
Skal jeg flygte fra Regnen og Aandsfortærelsen
i Danmark, Indien og Japan
for at regne inde og raadne i Memphis,
Tennessee, U.S.A.?

Og nu dages det. Lyset siver glædesløst
ind over dette vaade Fængsel.
Dagen blotter ubarmhjertigt
de kolde Skinner og al den sorte Søle
Ventesalen med Chokoladeautomat,
Appelsinskaller, Cigar- og Tændstikstumper
Dagen griner igennem med spyende Tagrender
og et evigt Gitter af Regn,
Regn, siger jeg fra Himmel og til Jord.

Hvor Verden er døv og uflyttelig,
hvor Skaberen er talentløs!
Og hvorfor bliver jeg ved at betale mit Kontingent
til denne plebejiske Kneippkur af en Tilværelse!

Stille! Se hvor Maskinen,
den vældige Tingest, staar rolig og syder
og hyller sig i Røg, den er taalmodig.
Tænd piben paa fastende liv,
forband Gud og svælg din Smærte!

Gaa så dog hen og bliv i Memphis!
Dit liv er jo alligevel ikke andet
end et surt Regnvejr, og din Skæbne
var altid at hænge forsinket
i en eller anden miserabel Ventesal -
Bliv i Memphis, Tennessee!

For inde i et af disse plakathujende Huse
venter Lykken dig, Lykken,
hvis du blot kan æde din Utaalmodighed -
også her sover en rund ung Jomfru
med Øret begravet i sit Haar,
hun vil komme dig i møde
en fin dag på Gaden
som en bølge af Vellugt
med en Mine som om hun kendte dig.

Er det ikke Foraar?
Falder Regnen ikke frodigt?
Lyder den ikke som en forelsket Mumlen,
en lang dæmpet Kærlighedspassiar
Mund mod Mund
mellem Regnen og Jorden?
Dagen gryede saa sorgfuldt,
men se nu lyser Regnfaldet!
Under du ikke Dagen dens Kampret?
Det er dog nu lyst. Og der slaar Muldlugt
ind mellem Perronens rustne Jærnstivere
blandet med Regnstøvets ramme Aande -
en Foraarsanelse -
er det ikke trøstigt?

Og se nu, se hvor Mississippi
i sin seng af oversvømmede Skove
vaagner mod Dagen!
Se hvor Kæmpefloden nyder sin Bugtning!
Hvor den flommer kongeligt i Bue og svinger Flaader
af Træer og laset Drivtømmer i sine Hvirvler!
Se hvor den fører en uhyre Hjuldamper
i sin Syndflodsfavn
som en Danser, der er herre paa Gulvet!
Se de sunkne Næs - Oh hvilken urmægtig Ro
over Landskabet af druknede Skove!

Ser du ikke, hvor Strømmens Morgenvande
klæder sig milebredt med Dagens tarvelige Lys
og vandrer rundt under de svangre Skyer!

Fat dig også du, Uforsonlige!
Vil du aldrig glemme, at man lovede dig Evigheden?
Forholder du Jorden din arme Taknemlighed?
Hvad vil du da med dit Elskerhjærte?

Fat dig og bliv i Memphis,
Meld dig som Borger paa Torvet,
gaa ind og livsassurer dig imellem de andre,
betal din Præmie af Lumpenhed,
at de kan vide sig sikre for dig,
og du ikke skal blive hældt ud af Foreningen.
Gør kur til hin Jomfru med Roser og Guldring
og start et Savskæreri som andre Mennesker.
Hank rolig op i Gummistøvlerne ...
Se dig ud, smøg din vise Pibe
i sphinxforladte Memphis ...

Ah, der kommer det elendige Godstog,
som vi har ventet paa i seks Timer.
Det kommer langsomt ind - med knuste Sider,
det pifter svagt, Vognene lammer paa tre Hjul,
og de sprængte Ruf drypper af Jord og Slam.
Men paa Tenderen mellem Kullene
ligger fire Skikkelser
dækket af blodvaade Frakker.

Da pruster vor store Ekspresmaskine,
gaar lidt frem og standser dybt sukkende
og staar færdig til Spring. Sporet er frit.

Og vi rejser videre
gennem de oversvømmede Skove
under regnens gabende Sluser.